

Op
koninklijke
roofocht

Op koninklijke rooftocht

Piratenkostschool De Boekenier

Gerdien Nijland

Illustraties Gurli Feilberg

J/columbus

De vorige twee delen:

Op koninklijke rooftocht
Piratenkostschool De Boekenier – deel 3
Gerdien Nijland

ISBN 978-90-8543-561-7
ISBN e-book 978-90-8543-574-7
NUR 282

Illustraties binnenwerk en omslag: Gurli Feilberg
Ontwerp omslag: Brainpink.nl
Opmaak binnenwerk: Buitenspel, Meppel

© 2024 UITGEVERIJ COLUMBUS - LEEUWARDEN
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media te Leeuwarden.

www.jongbloedmedia.nl

Inhoud

1. Het moet niet zotter worden.....	7
2. Scheren met slagroom.....	12
3. Die ellendige mannetjes.....	16
4. Kapitein maakt zich zorgen	22
5. Gewone lessen?	28
6. Dat is wel even wennen	34
7. Bezoek van Kloek	42
8. De sleutel van de koning.....	49
9. Wat is dit voor school?.....	56
10. Geen geheimen meer	63
11. Bericht uit het paleis.....	71
12. Op weg naar het paleis	77
13. We zijn er bijna	86
14. Stiekem het paleis in.....	92
15. Betrapt	98
16. De schatkamer gevonden	103
17. Vluchten!	108
18. Terug naar De Boekenier	115
19. Een vreemd meisje	121
20. Een brief van Kloek.....	125
21. Toch een schat?	129
22. Bericht van de koning	134
23. Bezoek van de koning	137
24. Schat weg?	144
25. Zomervakantie	148

1 Het moet niet zotter worden

‘Vogels! Leuke vogels!’ schreeuwt een stem vlak bij het oor van Kapitein.

Kapitein schiet overeind in zijn hangmat. ‘Snader, laat me niet zo schrikken!’ roept hij tegen zijn papegaai. ‘Ik dacht dat jij in je kooi in mijn kantoor sliep.’

‘Mooi weerrrr!’ schreeuwt Snader. ‘Lekkerrrr buiten slapen!’

‘Als ik op De Kielzog mag slapen, mag jij dat ook’, lacht Kapitein.

‘Wat vind jij, Snader? Zullen we hier de hele dag blijven?’

‘Lekkerrrr uitrrrrrusten!’ schreeuwt Snader.

‘Precies. Lekker uitrusten’, zegt Kapitein tevreden. Hij gaat achterover in zijn hangmat liggen en wiegt zachtjes heen en weer. Vrolijk zingt hij een piratenliedje.

Opeens voelt hij dat iemand de hangmat beetpakt. Voor de tweede keer schiet Kapitein overeind. Naast de hangmat staat zijn grootste maat, Tjief Ensjenier. Hij heeft zijn ooglapje in zijn haar geschoven.

‘Wat is er aan de hand, Tjief?’ vraagt Kapitein. ‘Ik was net zo lekker aan het luieren.’

Tjief haalt zijn pijp uit zijn mond en wijst ermee naar de school.

‘Nee, Tjief’, zucht Kapitein. ‘Vandaag ga ik niet. Ik neem een dag vrij.’

Tjief schudt zijn hoofd en wijst weer naar de school.

‘Moet ik echt komen?’ vraagt Kapitein.

Tjief knikt.

‘Is er iets met een kind?’

Tjief schudt zijn hoofd.

‘Hebben we bezoek?’ vraagt Kapitein.

Tjief knikt.

Nu zucht Kapitein nog veel dieper. Hij houdt niet van bezoek. Bezoek betekent meestal gezeur. Een inspectrice die de boel komt bekijken. Meneer P.A. Pier en meneer V.R. Gunning van de gemeente, die willen dat hij weer wat regelt.

‘Kun je niet zeggen dat ik er niet ben?’ vraagt Kapitein.

Tjief schudt zijn hoofd. Langzaam zwaait Kapitein zijn benen over de rand van de hangmat en stapt eruit. Snader fladdert van de hangmat af en gaat op de schouder van Kapitein zitten. Met z’n drieën klauteren ze van het dek en lopen naar de school.

‘Waar is het bezoek? Nog bij de voordeur?’ vraagt Kapitein.

Tjief knikt.

‘Slim van je om ze niet binnen te vragen’, zegt Kapitein. ‘Regel één: laat bezoek nooit zomaar de school in komen.’

Kapitein, Tjief en Snader gaan via de achterdeur de school binnen.

Kapitein loopt snel naar boven om zich om te kleden.

Als hij weer beneden is en de gang in loopt, klinkt er geroep.

‘Hallo!’ En direct daarna: ‘Gaat er nog iemand de deur opendoen?’

‘Ik kom eraan!’ roept Kapitein. ‘Een momentje.’

Kapitein spuugt in zijn handen en probeert zijn wilde haren daarmee glad te drukken. Het wordt er helaas niet beter op. Jammer dan. Op een drafje verder. Hij haalt een keer diep adem en doet dan de voordeur open. Met een strak gezicht kijkt hij naar de jongeman voor hem. Hij ziet brede schouders en kolossale handen. Het hoofd van de jongen raakt bijna de bovenkant van de deurpost.

‘Zo, jij bent geen klein mannetje’, zegt Kapitein.

De jongen lacht en duwt zijn grote bril omhoog, zodat hij niet meer op het puntje van zijn neus staat.

‘Wie ben jij?’ vraagt Kapitein streng.

De jongen steekt zijn hand uit en grijpt Kapiteins hand. ‘Dag, ik ben Jan Doedel. Ik kom hier stage lopen.’

‘Staasje lopen?’ vraagt Bak Boord, die ondertussen de gang in is gelopen en naast Kapitein gaat staan. ‘Wat is dat nou?’

Kapitein knijpt zijn ogen tot spleetjes en kijkt de jongen strak aan. ‘Je stageloopt maar direct de Eindeloze Weg weer af’, zegt hij onvriendelijk. ‘We hoeven hier geen pottenkijkers.’

Er komen rimpels in Jan Doedels voorhoofd. Zijn bril glijdt weer naar het puntje van zijn neus. Hij duwt hem omhoog. ‘Ik kom niet pottenkijken’, stamelt hij. ‘Ik leer voor meester. Ik kom van de meesters- en juffenschool. Ik moet een paar weken lesgeven op een school. Dat noem je stage lopen.’

Bak Boord kijkt Jan Doedel met open mond aan. ‘Wat is dat voor onzin?’ zegt hij. ‘Wat heeft dat met lopen te maken? Je kunt ook zittend lesgeven of gewoon als je stilstaat. Waarom moet je dan staasje lopen?’

‘Bak, houd eens even je mond’, zegt Kapitein. Hij trekt aan zijn baard en kucht.

Jan Doedel staat nog steeds in de open voordeur. Door zijn dikke brillenglazen zien zijn ogen er heel groot uit. Er staan wat zweetdruppels op zijn voorhoofd. ‘Het moet ... van school’, stamelt hij. ‘Heeft u dan geen e-mail gekregen?’

‘Een wat?’ roept Bak. ‘Wat is dat nou weer, een iemeel?’

‘Weet je dat niet?’ vraagt Jan Doedel verbaasd. ‘Dat is een brief op de computer.’

‘Kom... watte?’ vraagt Bak. ‘Is dat een soort brievenbus?’

Jan Doedel begint hard te lachen. ‘Een brievenbus? Wat ben jij een grapjas.’

‘Waarom lach je mij uit?’ vraagt Bak boos.

‘Weet je dan echt niet wat een computer is?’ vraagt Jan Doedel met grote ogen.

‘Natuurlijk wel. Dat is ... dat is ...’ stamelt Bak.
‘Bak, ga eens even kijken of Cornelus nog boodschappen nodig heeft’, zegt Kapitein. ‘Dan kan ik even rustig met deze jongeman praten.’
‘Moet dat?’ vraagt Bak.
‘Ja, dat moet’, zegt Kapitein streng.
Bak draait zich om en loopt langzaam naar de keuken.
Kapitein kijkt de grote Jan weer aan.
‘Mag ik niet even binnenkomen?’ vraagt Jan Doedel.
‘Nee, dat mag niet’, antwoordt Kapitein.
Jan Doedel kijkt een beetje sip en doet een stap achteruit. ‘Waarom niet?’
‘Omdat ik niks weet over een leerling-meester die stage komt lopen. Dat kan iedereen wel zeggen’, antwoordt Kapitein. ‘Dus ik moet je helaas terugsturen. Wij hebben geen computer en krijgen dus ook geen e-mail.’
‘Geen computer?’ vraagt Jan Doedel. ‘Helemaal geen één? Nul?’
Kapitein zucht. ‘Inderdaad, nul computers. Waar hebben wij computers voor nodig? De brieven krijgen we met de post.’
‘Voor de kinderen’, antwoordt Jan Doedel. ‘De kinderen kunnen op de computer leren.’
‘De kinderen hebben helemaal geen computer nodig om te leren’, zegt Kapitein knorrig. ‘Wij willen dat de kinderen over de natuur leren en veel buiten bewegen. Dat kan niet achter een computer.’
Jan Doedel kijkt hem nadenkend aan en schudt dan zijn hoofd. ‘Maar wat moet ik nu doen?’
‘Ik heb werkelijk geen idee’, zegt Kapitein. ‘Maar hier kun je niet blijven. Tot ziens.’
Voor Jan Doedel iets kan zeggen, heeft Kapitein de voordeur dichtgedaan.

‘Het moet niet zotter worden’, moppert hij. ‘Eerst moesten we van de gemeentemannen Pier en Gunning papieren hebben om een school te beginnen.* En nu moet hier zeker een leerling-meester komen rondneuzen.’

* Hierover kun je lezen in deel 1, *Eten met dolk en sabel*

2 Scheren met slagroom

Bak schudt zijn hoofd. Wat was dat nou voor vreemde snuiter voor de deur? En waar had hij het over: staasje lopen, iemeel? Wat vervelend dat Kapitein hem heeft weggestuurd. Graag had hij meer gehoord over die jongen. Als Bak bijna bij de keuken is, kijkt hij verschrikt op de klok. Hij heeft helemaal geen tijd om te kijken of Cornelus boodschappen nodig heeft. Hij moet over vijf minuten in het leslokaal zijn voor de zwaardles!

Op een draffe loopt jij naar de gangkast, waar zijn tweelingbroer op hem staat te wachten.

‘Waar bleef je nou?’ moppert Stuur. ‘De kinderen zijn al in het leslokaal en we moeten nog alle oefenzwaarden pakken.’

‘Sorry, ik was ergens mee bezig’, mompelt Bak.

‘Waarmee?’

‘Niet belangrijk’, antwoordt Bak.

Stuur haalt zijn schouders op en trekt de deur van de gangkast open. Bak duwt de deur weer dicht.

‘Wat doe je nou?’ vraagt Stuur verbaasd.

‘Ik weet wat leukers’, antwoordt Bak. ‘We gaan geen zwaardles geven, maar scheerles.’

‘Scheerles?’ vraagt Stuur.

‘Ja, een goede piraat moet zich kunnen scheren met zijn dolk. Toch?’

Stuur denkt een poosje na. Hij krijgt een rimpel in zijn voorhoofd. Dan lacht hij en knikt naar Bak. ‘Een super goed idee, Bak. Laten we scheerles geven.’

Bak wrijft over zijn wangen en wordt een beetje rood. ‘Zullen ... zullen ...’ stamelt hij.

‘Wat is er, Bak?’ vraagt Stuur.

‘Zullen de kinderen door hebben dat wij ons nog niet scheren? Ik heb nog geen baard. Jij dan?’

Stuur schudt zijn hoofd. ‘Ik ook niet. Maar dat is niet erg. Als de kinderen dan een baard krijgen, weten ze tenminste hoe ze zich moeten scheren. Wij hebben nog geen baard en wij weten het toch ook al.’

Bak knikt opgelucht. ‘Als jij nou de dolken pakt, dan haal ik de slagroom uit de keuken.’

Even later kijken tien kinderen hen vol verwachting aan.

‘Wat gaan we vandaag doen?’ vraagt een meisje met rode krullen. Stuur legt de dolken op tafel en antwoordt: ‘Als jij nou even de dolken uitdeelt aan alle kinderen, vertel ik zo wat we gaan doen.’

Het meisje springt van haar bierton en loopt huppelend naar voren. Voorzichtig pakt ze de dolken en geeft elk kind er een.

‘Gaan we nu eindelijk met echte wapens vechten?’ vraagt Rico.

‘Nee, nee’, zegt Stuur snel. ‘Daar zijn jullie nog niet klaar voor.’

‘Wat moeten we dan met een dolk?’ vraagt Rico boos.

‘Nou, eten bijvoorbeeld’, zegt Tim.

‘Ja, dat weet ik ook wel’, snauwt Rico. ‘Maar dat hoeven we niet meer te leren.’

Bak kucht even en gaat rechtop voor de klas staan. ‘Oké piraatjes, vandaag leren jullie ...’ Hij wacht even en kijkt de kinderen om de beurt aan. ‘... scheren met een dolk.’

Blij kijkt hij naar de kinderen. Maar de kinderen zeggen niets. Bak fronst zijn voorhoofd. ‘Waarom juichen jullie niet? Vinden jullie het niet leuk?’

‘Ik denk dat we het een beetje eng vinden’, zegt Tim zacht. ‘Een dolk is scherp en we willen niet in ons gezicht snijden.’

Stuur gaat naast Bak staan en begint te lachen. 'Dat gaat ook niet gebeuren. We oefenen toch met de oefendolken. Die zijn bot.'

Opgelucht halen de kinderen adem. 'Nou, dan wil ik wel oefenen', zegt Lisa, die naast Tim zit.

Rico begint te lachen. 'Deze les is niet voor jou', zegt hij. 'Je bent toch geen jongen. Je hoeft je helemaal niet te scheren.'

'Ik wil me wel scheren!' roept Lisa verontwaardigd.

'Natuurlijk mag jij je scheren', zegt Stuur snel. 'Alle piraten moeten dat kunnen. Meisjespiraten moeten ook weten hoe dat gaat. Dan kunnen ze een andere piraat scheren als die het niet zelf kan.'

'En waarom zou hij het niet zelf kunnen?' vraagt Rico.

'Misschien is hij wel gewond', antwoordt Tim.

'Een piraat kan best gewoon een baard hebben. Kapitein heeft toch ook een baard', zegt Rico. 'Ik vind dit een stomme les.'

'Jij vindt alles stom', antwoordt Bak. 'Als je niet mee wilt doen, kijk je maar hoe anderen het leren.'

'Nee, ik blijf niet kijken. Ik ga wat anders doen', zegt Rico.

'Dat dacht ik niet', zegt Stuur nijdig. 'Je blijft hier. Je doet mee of je kijkt toe.'

Rico slaat zijn armen over elkaar en kijkt de piraten om de beurt kwaad aan.

'Goed', zegt Stuur. 'Kom allemaal maar in een rij voor meester Bak staan. Hij zal wat slagroom op jullie gezicht spuiten. Daarna schuif je je bierton bij een spiegel die aan de muur hangt. Als iedereen klaar is, doe ik voor hoe je je moet scheren. We oefenen eerst met de lamp aan en als dat goed gaat, oefenen we in het donker.'

'Waarom in het donker?' vraagt het meisje met het rode haar.

'Nou, soms ben je op rooftocht en wil je niet dat een ander schip je ziet. Dan doe je alle lichten uit. Dus dan scheer je je in het donker', legt Stuur uit.

'Nou, hup! In de rij!' roept Bak.

De kinderen springen op en gaan in een keurige rij staan. Tim is als eerste aan de beurt, Lisa als tweede. Tim lacht en geeft Lisa een high five. Rico blijft zitten. 'Slagroom op je gezicht', moppert hij. 'Wat een smerige onzin.'

Na een half uur hebben de meeste kinderen het scheren onder de knie. Stuur verzamelt de lege slagroombussen, terwijl Bak snel de dolken schoonveegt. Zou Kapitein de jongen in de school hebben gelaten? 'Dat zal toch niet', mompelt Bak. Er komt een knoop in zijn maag. 'Er moeten geen vreemden in de school rond gaan lopen.'

'Waarom kijk je zo moeilijk?' vraagt Stuur, die naast Bak is komen staan.

Bak kijkt verschrikt op. 'O ... eh ... niks, hoor.'

Stuur kijkt Bak strak aan. Bak graait de dolken bij elkaar en loopt met grote stappen het klaslokaal uit. Snel kijken of de jongen in school is. Daarna kan hij alles wel aan Stuur vertellen.

3 Die ellendige mannetjes

‘Alle gescheurde piratenvlaggen nog aan toe!’ schreeuwt Kapitein als hij uit het woonkamerraam kijkt. ‘Kunnen die ellendige mannetjes ons dan nooit met rust laten?!’

Riekus Roer springt verschrikt overeind. ‘Wat is er? Toch niks naars?’

‘En waarom moeten ze elke keer zo nodig ’s avonds komen’, moppert Kapitein verder.

Tjief gaat naast Kapitein staan en er komt een rimpel tussen zijn wenkbrauwen. Hij pakt zijn ooglapje uit zijn zak en doet het voor zijn oog. Dan stoot hij Kapitein aan.

‘Nee, dank je, Tjief. Je hoeft ze niet bang te maken’, zegt Kapitein. ‘Ik denk dat we dan nog meer problemen krijgen. Die mannetjes vertrouwen ons toch al niet.’

‘Welke mannetjes?’ vraagt Bak.

‘Marsmannetjes?’ vraagt Stuur.

‘Nee toch!’ gilt Bak bang. ‘Staan er marsmannetjes voor de deur? Ik wist wel dat marsmannetjes echt zijn!’

‘Ze komen ons zeker ontvoeren’, bibbert Stuur.

‘Stop met die onzin!’ roept Kapitein boos.

Cornelus Kombuis komt net met een fles rum en glazen uit de keuken. Muis Brutus zit op zijn kraag en houdt zich met twee pootjes vast aan Cornelus’ enorme snor.

‘Liggen de kinderen te slapen?’ vraagt Kapitein.

Cornelus knikt.

Hij loopt naar het raam en kijkt naar buiten ‘Het zijn die ellendige meneer Pier en meneer Gunning.’

‘O nee, stinkende sokken. Wat willen die nou weer?’ roept Stuur. ‘Dat horen we zo wel’, antwoordt Kapitein.

Voor de tweede keer die dag loopt hij weg om zijn gewone kleren aan te trekken.

Als Kapitein zich net omgekleed heeft, wordt er hard op de deur gebonsd.

‘Jullie blijven allemaal in de woonkamer’, zegt Kapitein tegen de piraten. ‘En jullie houden de deur dicht. We willen niet dat Pier en Gunning jullie in jullie piratenkleren zien.’

‘Maar wij willen ook horen waarom ze hier zijn’, moppert Stuur.

‘Dat horen jullie straks wel’, zegt Kapitein streng. ‘Hup, doe de deur dicht.’

Stuur moppert nog even door. Maar Tjief trekt hem de kamer in en doet de deur dicht. Weer wordt er hard op de deur gebonsd. Snel loopt Kapitein naar de voordeur. Met een ruk trekt hij de deur open en moppert: ‘Houd eens op met dat lawaai. Straks worden de kinderen wakker.’

Meneer V.R. Gunning zet van schrik een paar stappen bij de deur vandaan. Meneer P.A. Pier gaat rechtop staan en kijkt Kapitein streng aan.

‘Wat willen jullie?’ vraagt Kapitein kwaad. ‘Het is veel te laat voor bezoekjes. En ik heb al helemaal geen zin in een bezoek van jullie twee.’

‘Jammer dan’, zegt meneer Pier.

‘Wat zegt u?’ vraagt Kapitein. Hij wordt rood van boosheid.

Meneer Pier doet nu ook een stap achteruit. ‘We willen u niet boos maken, meneer de kapitein. Maar we moeten praten.’

‘En waar wilt u dan over praten?’ vraagt Kapitein.

‘Mogen we niet eerst even binnenkomen?’ vraagt meneer Gunning zachtjes.

‘Nee, dat mag u niet’, antwoordt Kapitein.

‘Nou, nou, niet zo boos, meneer de kapitein’, zegt meneer Pier.
‘We willen geen ruzie.’
‘Dan moeten jullie ook niet steeds langskomen met jullie gezeur.’
Meneer Pier kijkt Kapitein strak aan. ‘Gezeur? We zeuren helemaal niet. We doen gewoon ons werk. We willen weten of hier vandaag een jongeman aan de deur is geweest.’
Kapitein trekt een wenkbrauw op. ‘Een jongeman?’
‘Ja, een grote jongeman met brede schouders en een grote bril met dikke glazen.’
‘Ah, die jongeman. Ja, die is hier geweest’, antwoordt Kapitein. ‘Jan Dobbels of zo iets.’
‘Jan Doedel’, verbetert meneer Gunning hem.
‘Ja, die’, knikt Kapitein.
‘Waarom heeft u hem weggestuurd?’ vraagt meneer Pier.
Er komt een diepe rimpel in Kapiteins voorhoofd. ‘Omdat hij hier niets te zoeken heeft. Daarom dus.’
‘Hij heeft hier wel zeker iets te zoeken’, antwoordt meneer Pier.
‘Hij komt hier stage lopen.’
‘Ja, dat zei hij al. Maar wij weten niks van stage lopen’, zegt Kapitein.
‘De meesters- en juffenschool heeft hem hierheen gestuurd. Hij moet hier lesgeven zodat hij kan leren om een goede meester te worden’, legt meneer Pier uit.
‘Wij doen niet aan stage lopen’, antwoordt Kapitein boos. ‘Hij loopt maar naar een andere school.’
‘Dat zal niet gaan’, zegt meneer Pier. ‘De meesters- en juffenschool heeft hem gestuurd. Dus moet hij hier komen. Als dat niet mag van u, komt er iemand anders stage lopen.’
Kapitein kijkt de twee mannen vragend aan. Zijn ogen worden donker. Hij is nu al klaar met deze twee mannetjes.
‘Elke school moet iemand helpen een meester of juf te worden.

Ieder jaar moet in elk geval één persoon stage lopen’, legt meneer Pier uit.
‘Wat is dat voor gekkigheid?!’ roept Kapitein kwaad. Hij kijkt meneer Pier en meneer Gunning strak aan. Meneer Gunning duikt weer achter meneer Pier.
‘Zo hoort het, meneer de kapitein’, zegt meneer Pier.
‘En als ik dat niet goedvindt?’ vraagt Kapitein.
‘Dan krijgt uw school een hoge boete. Of we sluiten de school’, antwoordt meneer Pier.
Kapitein wordt weer rood van kwaadheid. Hij kan toch geen leerling-meester op zijn school hebben? Hoe kunnen ze de kinderen dan piratenles geven?
‘Nou, wat kiest u?’ vraagt meneer Pier. ‘Jan Doedel komt stage lopen of u komt flink in de problemen.’
Kapitein balt zijn vuisten en klemt zijn kaken op elkaar. Meneer Pier doet nog een stap achteruit, maar blijft Kapitein toch aankijken.
‘Goed. Best. Fijn. Laat die Jan Doedel maar komen!’ schreeuwt Kapitein. En voor meneer Pier nog iets kan zeggen, gooit hij de deur dicht.
Door de dichte deur hoort Kapitein meneer Pier nog zeggen: ‘Dan komt hij morgen.’

Met grote stappen loopt Kapitein naar de woonkamer waar de andere piraten zitten te wachten.
‘Wat wilden ze?’ vraagt Cornelus Kombuis.
Kapitein geeft geen antwoord. Hij loopt alleen maar met zijn handen op zijn rug heen en weer door de kamer. Zijn ogen staan donker en zijn mond is een rechte streep.
‘Kapitein?’ vraagt Riekus Roer.
Eindelijk staat Kapitein stil. Hij kijkt zijn piraten om de beurt aan.